

Rodina pana Antonína Burdycha ukrývala během tzv. heydrichiády parašutistu Jiřího Potůčka. Jejich odbojová činnost byla prozrazena a rodinu čekal dramatický osud.

Událost, jež udělala život pana Burdycha výjimečným, se stala, když mu bylo osm let a dva měsíce.

Tak ta se přihodila, když mně bylo osm let a asi dva měsíce, na Končínách u Červeného Kostelce, kde jsme bydleli s rodiči a prarodiči.

Parašutistu Jiřího Potůčka k sobě vzali od příbuzných, u kterých byl do té doby ukrytý. Schovali ho ve skladu na obilí.

No k parašutistovi se dostala tak, že na Bohdašíně měl tatínek sestru, vdanou Satranovou a když potom Satran hledal pro Potůčka další úkryt, čili přišli k nám na Končiny a tam se domluvili, že ho umístějí v úkrytu v našem baráku, který tam byl už od první světové války. Tam byl ukryt na obilí, asi dva a půl krát jeden a půl metru, ale nebyly tam okna dveře a přístup tam byl pouze pod poklopem z půdy, kudy se tam vstupovalo.

Pan Burdych se vracel ze školy, když mu naproti přiběhl starší bratr. Cesta po které šli byla potřísněna krví jejich tatínka, který se pokusil utéct. Doma byla jejich maminka, babička byla na Bohdašíně.

No, tak já jsem šel ze školy z Červeného Kostelce a bratr mi běžel naproti, když už pak odváželi dědu, zraněného. A teď jsme šli tím lesem, tam byl asi 100 metrů průchod lesem a na té cestě, ta byla potřísněná tatínkovou krví, protože on když jim utíkal skrz ten les tak už byl šestkrát zasažený, hlavně do plic a ta cesta byla potřísněná. A kam bych utíkal, když doma byla ještě maminka, a měla tam být ještě babička, jenže ta byla na Bohdašíně. Tak jsem šel s bratrem domů.

Pana Burdycha samozřejmě mrzelo, že přišel o většinu rodiny, ale chápe, že to co udělali jeho rodiče a prarodiče byl čin pro vlast.

Je jasný, že mě mrzelo, že teda jsem přišel o ty rodiče a prarodiče, jenže postupem času jsem zjistil, že takovýchle lidí, když něco pro vlast udělají, že to je správný.

Nyní je to již 77 let, co se odehrála událost na Končínách. Už několik let proto vypráví studentům i veřejnosti o tom, co se tenkrát stalo.

Dřív mě to dělalo problém, protože mě to deprimovalo, a byl jsem u toho takovej ubřečenej, ale nakonec jsem si zvyk a dnes už je to 77 roků, takže to vypravuju už vzdálenou minulost.

Dům, ve kterém bydleli, chtěli prodat. Koupit ho ale mohl jen někdo z družstva.

No tak já jsem ten barák chtěl prodat, jenže oni mně řekli na družstvu v Horním Kostelci, ať tam k nim nechodím, až někdo kdo to bude chtít kupovat, že vstoupí do družstva, jinak že tam nemůžu za nima chodit, aby se to prodalo.

Když měl jít na vojnu, posílali ho na hranice, což odmítl.

Dokonce, když já jsem měl jít na vojnu, tak mě posílali k pohraniční stráž. Já jsem si nedovedl představit, že bych na hranicích střílel do lidí, kteří opouštějí totalitní stát.

Z dětství měl rád přírodu a proto se později vyučil na lesnické škole.

No, tak já jsem měl vystudovanou lesnickou školu v Trutnově a pak jsem zůstal celý život jako u lesů a u dřeva.

Nakonec nám prozradil i názor na dnešní společnost.

Každá doba nese něco jiného a dnešní doba teda si někdo představuje jako samozřejmost a ona to samozřejmost není. Dnešní mládež už může žít 30 roků ve svobodě, což si někdo ani neuvědomuje, a myslí si, že by to mohlo vypadat jinak, jenomže svoboda a demokracie je nejdůležitější.